

Η ορθή πίστη (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

/ Πεμπτούσια

Θλιβερή διαπίστωση, η εποχή μας έχει ξεχάσει τον Θεό! Η καλύτερα, επειδή έτσι τη συμφέρει, έχει επιλέξει να του γυρίσει την πλάτη, ιδίως στα μέρη εκείνα όπου η τεχνολογική πρόοδος, δηλαδή τα καλύτερα εργαλεία, ή και η οικονομική ευμάρεια, συνήθως η εκμετάλλευση των ασθενέστερων, οδήγησαν τον άνθρωπο να πιστέψει ότι έγινε και παντοδύναμος. Σε κάθε περίπτωση είναι προφανές ότι ο άνθρωπος κάνει ο,τι μπορεί για να βγάλει τον Θεό από τη ζωή του, θεοποιώντας τον εαυτό του, στηριζόμενος μόνο στη λογική του και καθοδηγούμενος μόνο από τις επιθυμίες του. Και μόνον η αναφορά στον Θεό αρκεί για να προκαλέσει στην καλύτερη περίπτωση συγκαταβατικά, αν όχι ειρωνικά χαμόγελα, πολλές δε φορές και βίαιες αντιδράσεις από όσους δεν αντέχουν, έστω

την πιθανότητα υπάρξης του Θεού.

Από την άλλη η υπερβολική αυτοπεποίθηση του ανθρώπου, η εμπιστοσύνη στις ικανότητές του και μια λανθασμένη αίσθηση αυτάρκειας έχουν καλλιεργήσει την ιδέα σε πολλούς ότι μόνοι τους μπορούν να ανακαλύψουν τον Θεό. Οδηγούνται έτσι στο να δημιουργούν προσωπικά τους δόγματα και θεωρήσεις, πιστεύοντας όχι ο,τι ο Θεός έχει αποκαλύψει για τον εαυτό Του, αλλά ο,τι η φαντασία τους ή μία πεπλανημένη λογική τους υποβάλλουν. Το αποτέλεσμα είναι εξ ίσου πνευματικά καταστροφικό και αναδεικνύεται ο διμέτωπος αγώνας της Εκκλησίας όχι μόνον εναντίον της αθείας, αλλά και εναντίον της θρησκοληψίας, των αιρέσεων, της «ιδιωτικής θρησκείας».

Η εμπειρία

Και μέσα στο κλίμα αυτό η Εκκλησία μας επιμένει να εορτάζει στη σημερινή Κυριακή τον θρίαμβο της πίστεως «κατά πασών των αιρέσεων». Και μάλιστα όχι όσων ανεφύησαν στο παρελθόν, αλλά και όσων εξακολουθούν να υπάρχουν ή θα αναφανούν στο μέλλον! Είναι κυρίαρχη η πίστη της Εκκλησίας στον λόγο του Κύριου ότι «πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής»(Ματθ. 16, 18). Όσοι πολέμιοι και αν αναφανούν, όσες μεθόδους και αν μηχανευθούν, η Εκκλησία θα μένει εις τον αιώνα ως το ασφαλές καταφύγιο των ανθρώπων, λιμάνι σωτηρίας και σκάλα προς

τον ουρανό. Κι αυτό το έχει αναδείξει η μέχρι τώρα ιστορία!

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα προβάλλεται η εμπειρία ως ο καλύτερος τρόπος να γευθεί κανείς την πίστη. Παρουσιάζεται το παράδειγμα του αποστόλου Φιλίππου, ο οποίος αν και έτοιμος και επιθυμώντας να συναριθμηθεί στους μαθητές του Χριστού, από συστολή δίσταζε. Τον διευκολύνει λοιπόν ο Χριστός και τον καλεί να γίνει μαθητής του. Κι αυτός, αφού πεί το ολοπρόθυμο «ναί», φροντίζει και για τον φίλο του, τον Ναθαναήλ. Μόλις έλαβε πείρα του Χριστού, σπεύδει αμέσως να γίνει κήρυκός του! Μαθαίνουμε έτσι κι εμείς, πως ο,τι ωφέλιμο δεν μπορούμε να το κρατάμε μόνο για τον εαυτό μας, αλλά έχουμε χρέος να το μεταδίδουμε για να μετέχουν κι άλλοι της ωφελείας.

Κι ο Ναθαναήλ όχι από απιστία, αλλά επειδή ήθελε να διασταυρώσει τα όσα του έλεγε ο Φίλιππος με τα όσα γνώριζε διδασκόμενος την πατρική του πίστη, δείχνει καλόπιστα να αμφιβάλλει. Τότε ο Φίλιππος δίνει αμέσως την καλύτερη λύση: «Έρχου και ίδε»! Έλα να δείς μόνος σου. Έλα να ζήσεις. Έλα να ερευνήσεις και θα δείς. Η αληθινή πίστη δεν έχει τίποτε να κρύψει, δεν έχει τίποτε να φοβηθεί, δεν έχει τίποτε να διστάσει. Επομένως, είναι όλα φανερά, καθώς η μαθητεία στην πίστη είναι η απαρχή της ουσιαστικής πνευματικής ζωής. Πόσοι δεν ξεκίνησαν να διαβάζουν την Αγία Γραφή για να την αναιρέσουν και κατέληξαν οι δυναμικότεροι ιεροκήρυκες!

Η αναμονή

Όταν ο Ναθαναήλ φθάνει να συναντήσει τον Χριστό, Εκείνος τον προσφωνεί με το «ίδε αληθώς Ισραηλίτης εν ω δόλος ουκ έστιν». Κι όταν απορημένος ο Ναθαναήλ τον ρωτά από που τον γνωρίζει, ο Χριστός του απαντά: «Προ του σε Φίλιππον φωνήσαι, όντα υπό την συκήν είδόν σε», δηλαδή πριν σε φωνάξει ο Φίλιππος, όταν μακριά από κάθε ανθρώπινο μάτι προσευχόσουν κάτω από τη συκιά, εγώ με τρόπο υπερφυσικό και πνευματικό σε είδα, καθώς δεχόμουν την προσευχή. Κι αυτό ήταν αρκετό για να ομολογήσει ο Ναθαναήλ «Συ ει ο Υιός του Θεού, συ ει ο βασιλεύς του Ισραήλ» και να καταστεί ένας από τους πλέον φλογερούς Αποστόλους!

Τι καταλαβαίνουμε από το ποιμαντικό αυτό παράδειγμα του Κυρίου μας; Ότι αν και γνώριζε τις αιτιάσεις του Ναθαναήλ, αν και έβλεπε τις αντιρρήσεις, δεν παροργιζόταν, ούτε κινούνταν εκδικητικά ή τιμωρητικά. Απλώς ανέμενε... Περίμενε με την εμπειρία και την προσευχή να ωριμάσει η ψυχή, ώστε να δοθεί ο φωτισμός και να ανάψει η φλόγα της πίστης, για να θεριέψει και να μεταλαμπαδεύσει το ευαγγελικό μήνυμα στους όπου γης καλοπροαίρετους. Είναι ο τρόπος που ενεργεί ο Θεός! Είναι η μέθοδος με την οποία αλιεύει τις ψυχές των ανθρώπων, τις γλιτώνει από τον κόσμο και τις οδηγεί στην ατελεύτητη Βασιλεία

του!

Πολλοί μπορεί να παροργίζονται με την αποστασία και τη διαστρέβλωση της πίστης που φαίνεται να επικρατεί στην εποχή μας. Όμως, η Εκκλησία είναι του Χριστού κι Αυτός κατευθύνει και την Εκκλησία και τον κόσμο. Γνωρίζει Εκείνος πότε ο καθένας είναι έτοιμος να τον ομολογήσει ως Κύριό του και Θεό του. Δεν υποχρεώνει, δεν εκβιάζει, δεν βιάζεται. Ως πατέρας περιμένει ζητώντας και από εμάς να περιμένουμε συνεργαζόμενοι μαζί του για την επιστροφή των αδελφών μας, αποφεύγοντας οποιαδήποτε ενέργεια μας βάζει σε κίνδυνο την πορεία τους προς Αυτόν.